

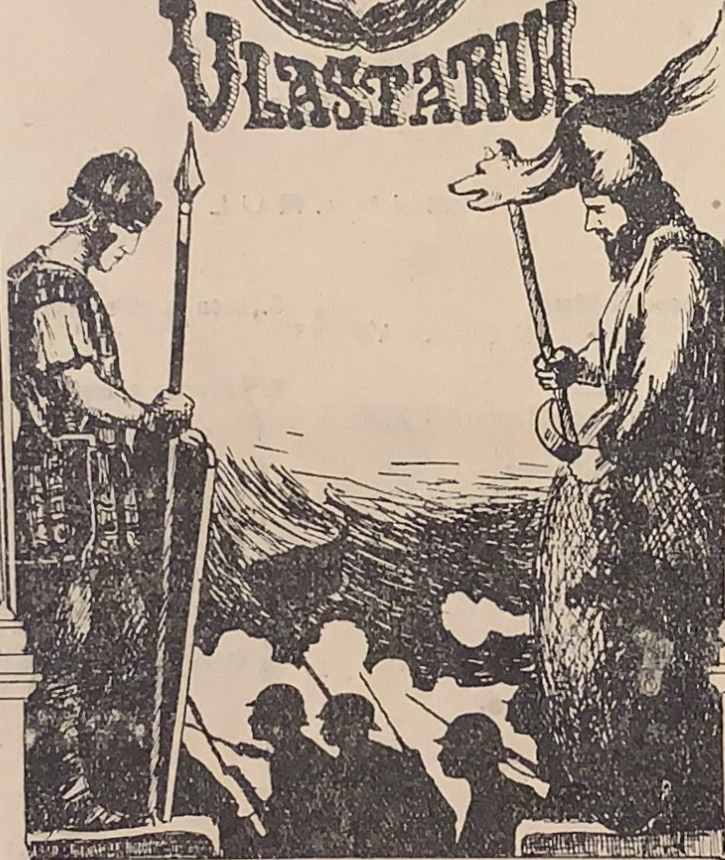
LICEUL
SPIRU-HARET

ANUL
VI

N-RUL
6

VLASTARUL

= REVISTA =

= LITERARA si STIINTIFICA =

VLASTARUL

REVISTA LICEULUI „SPIRU HARET”

APARE ODATĂ PE LUNĂ

COMITETUL DE ELEVI:

HĂRDĂU VIRGIL
JUVARA I.
MIHĂLCESCU ȘTEFAN

POPP DINU
TEODORESCU VIRGIL

Clasa VII-a

Sub conducerea d-ilor profesori: director D. FOCȘA și GEORGE MARINESCU
Redacția și Administrația: Liceul „Spiru Haret” Str. Italiană, 31—București

ABONAMENTE: PE UN AN 120 LEI
ACEST NUMĂR 20 LEI

ANUL VI, No. 6

1930

SUMARUL:

1. Monopoliul literar Virgiliu Hărdău, cl. VII	6. Cronica științifică A. Beldie
2. Mircea Eliade Leibovici Zigu	7. Excursia clasei VII A David, cl. VI A C. Erbiceanu, cl. VI A
3. Dobrogeanu-Gherea Leibovici Zigu	8. Serviciul medical N. Călinescu
4. Drum spre sat Zigu Leibovici	9. Educația fizică (Innotul) Prof. P. Tănăsescu
5. O prinsoare (traducere) Alexandrescu Dan, cl. IV A	10. Activitatea extra-școlară

Tipografia LUPA, din str. Vasile Lascăr, 24 (aproape de statuia C. A. Rosetti)
lucrează tot felul de imprimate cu prețuri absolut ținute.

Monopoliul literar

În viața socială a popoarelor culte, literaturii sau scriitorii în genere, au un rol din ce în ce mai însemnat.

Acești plasmători de forme și de idei nouă, ar fi constituind după unii glorie, după alții, puterea și gloria națiunilor mari; rolul lor, în tot cazul, este nescontestat. Prin jocul firesc al acestui rol, scriitorii de valoare ajung să intrapeze aspirațiile națiunii întregi. Ei își spun cuvântul lor, când vor și unde vor; adică atunci și unde a-cel ce launtric îi indeamnă să se manifeste. În casa cui își spun cuvântul, și în ce condiții, aceasta este o chestiune secundară; este chestiune de patron în mod natural, își exprimă ori și cine mai cu drag gândul într-o casă prietenoasă, la un patron amabil.

Gândul, în primul rând, și apoi locul are importanță. Dacă raportul stă altfel, atunci nu poate fi vorba de un scriitor de valoare. Patronajele literare sunt felurite, după timp. Odată ele ni se prezintă ca saloane literare; altă dată ca redacție; altă dată ca instituție de editură. Sub orice formă s'ar prezenta, rolul lor este același; ele servesc de intermediar între public și scriitorii. După numărul scriitorilor și după înfățișarea publicului, saloanelor se înlocuiesc cu biroul redacției, și biroul redacției cu decursul timpului, nu scriitorii și publicul se adaptează patronului, ci patronul lor

Scriitorii și publicul tind spre o libertate cât mai mare; rămânând ca patronul să știe a birui această tendință spre libertate, printr'un acces de politețe servilă. Așa se petrec lucrurile în țările culte. Gândirea

scriitorului de valoare răspândește în jurul său o strălucire ușor de recunoscut. Este chiar așa de orbitoare, că numai ai puțință să te uiți după acela care a mijlocit apariția ei tipografică! Dar negreșit din cauza acestei străluciri câte nuanțe sufletești nu se pierd! Multiplele ambițiuni și patimi mici din lumea editorială sunt trecute cu vederea; și ce păcat! Ele sunt ca negrul pe care îl amestecă pictorul în cuori, pentru a da tabloului său nuanța temperată și melancolică...

Ele sunt ca praful ce umple picătura de apă căzută pe marginea drumului. Ele sunt poezia tainică ce clocește molcom în manifestările noastre sociale...

Scriitorii de valoare cu care se glori-fica străinătatea — acelor scânteii vii și orbitoare, pe care le vede ori și cine, chiar de departe, noi opunem gloriile noastre temperate, nuanțelor melancolice ale unor scânteii acoperite cu spaza cenușei, noi opunem pe scriitorii monopolizați.

Scriitorii monopolizați? Da, fără îndoială. Dacă sarea, poate fi monopolizată, — dacă tutunul, foaia, țigările și chibriturile — principalele articole pe care se fundează re-veria atâror poeți — și atâtea altele pot să fie monopolizate, de ce n'ar fi și scriitorii monopolizați?

Nu este oare în tendința statelor moderne lățirea monopolului?

Scriitorii monopolizați sunt scriitori cari și-au luat obligațiunea, în schimbul răcoritoarelor oferite de patron ca să nu mai scrie altundeva decât în casa patronului. Acei cari simt nevoia să cunoască ideile scriitorului monopolizat, trebuie să vină mai întâi să facă cunoștință cu persoana patronului acestuia, și în același timp, negreșit, cu toate persoanele care sunt însepa-

rabile de patron. Vrei să citești bunăoară pe scriitorul tău preferat, nu-ți rămâne altceva de făcut, decât să iei revista care l-a monopolizat acolo și fără voie poate, să-ți annci ochii și pe aceea ce scrie și patronul și inseparabilii acestuia.

Cu timpul poate îți iții scriitorul preferat și urmărești patronul. În tot cazul pe aceasta schimbare se contază, și pentru probabilă că se otera răcoitoare scriitorului. Cine a învețat ideea monopolizării scriitorilor n'a fost el însuși un scriitor de valoare, căci ideea nu este nici genială nici naivă, adică n'are nici una din cele două caracteristici ale scriitorului de valoare: inventatorul ei trebuie să fie un mare financiar și mai sigur un mare financiar... în perspectivă.

Naivitatea omenească este înadevar, un factor important, de care trebuie ținut seama. Orice întreprindere, care o are pe ea ca bază de exploatare, prosperă. Monopolizarea scriitorilor având-o la bază a reușit pe deplin.

Scriitorii monopolizați nu vor mai avea putință să se uite în sus spre strălucirea razelor de soare: buerile trăgății cu grăuntele îi oprește de la așa ceva, dar în schimb ei se vor uita cu profil în jos.

Și este atâtă poezie în rouăntul molecom al grăunțelor.

Virgiliu Hărăduu Clasa VII

Mircea Eliade

(Cu ocazia apariției romanului „Isabel și Apele Diavolului”)

Suntem plini de cea mai expansivă bucurie: Mircea Eliade ridicat din mijlocul nostru, din rândurile elevilor liceului nostru, s'a înscris definitiv în rândul scriitorilor. Această colaborator la revista noastră Vlăstarul și-a văzut concretizat gândirea și simțirea într'un volum.

Îmi amintesc când acum 6—7 ani l-am cunoscut prima oară. Cu un par roșcat și sburit, o frunte lăta, doi ochi, cărți prin sticla ochelariilor scăparau de inteligență.

Toată ziua ședea citind sau ocupându-se cu colecția lui de insecte din „podul casei”. Mama lui era săpărată cu băiatul, nu mănâncă nimic, nu doarme la timp, și își strică ochii citind toată noaptea. Când

întrebai „unde-i Mircea”? mama lui răspundea scurt și plină de ciuda, amestecată cu o mândrie maternă: „În pod”. Și în „podul” lui Mircea avea multe de văzut și de citit. Tot telul de insecte în spirit în borcane frumoase etichetate. Era mândria lui când cineva îi vizita colecția strănsă de el cu atâtă trudă. Și era o plăcere să-l asculți când explica ei cum prindea să insectele, cum se numesc, iar când începea să însire toate numirile științifice, rămânea mut de admirație. Necaz mare avea pe fluturii pe cari nu-i putea prinde căci zicea ei: „Fluturii disting ușor culoarea roșie” și jum el era roșcat fluturii se fereau din calea lui.

Apoi biblioteca. Era o bogăție! Cărți de ale marilor naturalști ca Darwin, Zamaick, „Amintirile entomologice ale lui Fabre”, cărți de filosofie, magie, spiritism, cărți de știință și literatură din scriitorii antici al caror admirator fanatic era, cât și din cei moderni, în sărșit un izvor de erudicție, de poligrafie. Când plecam din „podului” rămâneam gânditor.

O întâmplare neprevăzută m'a făcut să mă despart de el, tocmai când aveam mai mult nevoie de el și când începusem să intru și eu într'o nouă viață, de muncă și de luptă cu „sburdănițiile” existenței. De atunci l'am urmărit pretulindeni, în articolele din „blasteme”, din „Orizontul” unde scria legende mitice de prin Orient, pline de un farmec esoteric, din „Revista Universitară” unde a scris alături de d-l Rădulescu-Motru, articolele ale filosofie pură, cât și la alte reviste de literatură sau știință. Temperamentul sau îl făcea să muncescă neobișnuit de mult. Toți recunoșteau în Mircea Eliade un element de mare viitor, plin de talent, de voință, de asfinț-păr fineres și de curiozitate feminină. Răscolea cărți, reviste, ziare și din toate își îmbogățea cunoștințele. Când se angaja într'o polemică în special de filosofie, de știință sau spiritism, aducea atâtea note și citațiuni din diverși autori încât adversarul era cu totul dezarmat.

A plecat, îmi pare susținut de o rentă, într'o călătorie în Asia, vizitând întreaga Indie și înjindu-se în tainele lakirilor. Căci gândul era să facă călătoria aceasta, în țara minunilor de voință pentru o cât mai intensivă cultură spirituală. Romanul lui

subintitulat „Roman de aventură spirituală” ne arată cu prisosință că, Eliade a știut prea bine să prindă stările empirice ale spiritului nostru. El a reușit să strecoare și marginile subiectului, o întreagă ideologie metafizică, metafizică și ocultistă. Sub influența acestei din urma științe pentru care Eliade are un cult (ținând încă pe banchile liceului a ținut o conferință apologetică asupra ocultismului și spunea între altele că este compusă, că multe din problemele pe cari știința modernă nu le poate explica, vor fi lămurite prin intervenții extra pământesti și mai departe, rău fac acei învățați cari în loc să se ocupe cu științesească în ele răspunsul la misterioasele puncte de întrebare ale vieții își pierd vremea cu studiile unei flori care are 17 petale în loc de 16, etc., etc. arată că limitarea spațială pentru ele este ceva chimeric și astfel ajunge ca eroul romanului său să se poată dedubla sau tripla. Iată de ce nu ne mirăm, când eroul principal ținut în pat de un accident se găsește în același moment la distanțe enorme în 2 locații deosebite, căci după cum am spus însemnătate, înesigur că tânărul nostru scriitor se resimte încă după urma citirii volumelor „Les maisons hantées” a lui Flammarion și a „Animisme et spiritisme”, a lui Aksakof.

Subiectul în câte-va cuvinte este cam stăpânit de diavol.

Nu el este acela care lucrează spre păcătoștea mediului, ci diavolul prin el. Va putea scăpa din păcat prin săvârșirea lui? Și păcatul este acel al primilor oameni. Nu prin act ci prin sădirea gândului. Fecioara săvârșește actul, însă nu a cu ei cu altul. Urmează simbolică readucere la viața Dumnească făcută prin jertfa fecioarei.

Deși foarte interesant prin felul cum este expus cât și prin nota nouă pe care o aduce nu este decât un pretext pentru vasta ideologie conținută în această operă.

Deși tânăr a reușit să prindă foarte bine caracteristicile mediului ambulant și să redea într'un tempo îndrăcit manifestările sufletesti ale oamenilor.

Realismul subiectului acestui roman este un realism pe care nu l-am întâlnit până

astăzi la nici un alt autor. Realitatea nu este creată de mediul social, de lume în general ci de spirit. Spiritul este acela care domina lumea și deci realitatea o găsim pe o treaptă mai sus în erchianabstracționismului.

Sub influența filosofilor „romantici” și în special a lui Fichte care spunea: „Lumea este creațiunea minții omenești”. Eliade scrie „Realitatea e mare și e rară. Lumea însă—și fiecare știe aceasta dar nu o spune — lumea este reală.

Dacă lumea aceasta ar fi reală, toți am fi oameni mari. „Încă odată, realitatea nu ține de ceace se numește, lumesc”, ci se găsește în zonele înalte ale spiritului. Din cauza erudicției lui Eliade — o axa a romanului este greu de găsit. Totuși aceasta nu scade cu nimic din valoarea opereii lui. Și cum spunea când-va un critic despre el: „Pentru înțelegerea acestui roman trebuie patrunși diferența dintre lumesc și spiritual” și mai apoi „Isabel și Apele Diavolului” este o lucrare ce inaugurează un nou gen de roman. Într'adevăr nimeni la noi n'a abordat până astăzi un asemenea subiect. Pământurile gândirii, prin înalte probleme metafizice și oculte n'a inspirat și mai mult n'a interesat pe nimeni. Eliade în această privință este un creator. A reușit să găsească subtilitatea și genial creator în știința spirituală a ocultismului. Dar lasând la o parte toate considerațiile de ordin pur spiritual să ne coborâm din abstractismul acestei lumi, în lumea mai concretă în care ne sbucimăm ca oameni, romanul lui Eliade, ceva din tendenționismul către romantism și abstract a tuturor dintre noi, a tuturor de vârsta noastră.

Eliade este în noi și năi în romanul lui, căci dași tânăr el a știut să cunoască toate asperitățile vieții pământene, înainte și mai intensiv de cum am fi putut noi să o cunoaștem. Acum drumul este luminos și drept A știut prin eliminarea noțiunilor timp și spațiu să plutească cu gândurile în abisul eteric spiritual.

Deși la prima încercare în acest gen, a reușit să atragă pentru frumusețea, pentru interesul născut de ideile pe cari le-a rîspicit cu mână plină în romanul lui.

„Bravo Mircea”.
Leibovici Zigu

Dobrogeanu-Gherea

Portret literar

S'au împlinit zilele trecute 10 ani dela moartea lui Gherea, un deceniu dela moartea „birtașului” din gara Ploști care a reușit să ne dea în afara de nenumărate idei de filozofie socială și câteva pagini de critică literară de o înmășet și claritate necreștate.

Fugit din Rusia țaristă sub impulsul idealilor lui de libertate care au fost tratate drept acte de revoluție, după o rătăcire adriacă prin Anglia și Norvegia, vine în țară. Se întâmplau atunci lucruri noi și se puneau la cale mari înfaptiri și Gherea cu lăstăria lui ideologică socialistă a fost unul dintre promotorii acestor mișcări.

Cu o voință cum par se vede, reușește într'un timp I. scurt să învețe limba românească pe care în cele din urmă o stăpânește la perfecție. Și de acum începe Gherea, lupta lui pe țărâmul energer, a arătat pe Eminescu, pe un „orecare” Eminescu, Gherea a fixat pe Eminescu ge. lui. Același lucru în ceace privește Caragiale a cărui „scrisoare pierdută” a fost lăruată și căreia Maioreșcu, a decretat o valabilitate în timp, Gherea a susținut contrariul, și în polemica pe tema dramei lui Caragiale „Năpasta”. E adevărat că în acest din urmă studiu a adus elogi neprecupețite unei opere de o valoare mai mică de cât cea a „Scrisoarei Pierdute”, dar giesala lui Gherea este mai circumstanțiată deoarece, mediul social din „Năpasta” a fost I. influent asupra lui, nu faptul că personajele Anca și Dragomir nu sunt reele personajii dramatice. De altceasta este una dintre puținele documentări critice la care teoriile lui Gherea nu sunt înjuste. El a fost acela care a găsit pentru Coșbuc splendidul și totodată raționalul epitet de „preț al țărănimii și tot el acela care a înfăptuit pe Vlahuța ca și pe scriitorii din pleiada de după Eminescu „deceționiștii”.

Și toate aceste minunate caracterizări, Gherea le-a scos tot din mediul social. El căuta să vadă întrucât opera de artă a fost influențată de manifestările mediului social și din aceste simple raționamente a

scos el că „pesimismul” lui Eminescu se datorește mediului social, că „deceționișmul” lui Vlahuța se datorește aceluiași mediu. De sigur că multe dintre teoriile lui erau uneori în parte eronate cum s'a întâmplat cu „Năpasta”, dar nu-i mai puțin adevărat că din acest raport a scos nenumărate pagini de mare valoare critică și socială. Dacă despre Maioreșcu s'a spus cândva că a ajuns la o claritate de gândire o lympană, același lucru s'ar putea spune și despre Gherea. Acesta încă l'a atacat pe Maioreșcu și într'una din polemicile duse în „Contemporani” spunea într'o lina satirizantă că Maioreșcu în criticile sale face impresia unui avocat care vorbește la barou în fața juraților căutând cu documentări metafizice să dovedească valoarea unei opere de artă.

Maioreșcu pusese bazele criticii metafizice, criticii estetice. Era conservator în cea mai naltă accepție a cuvântului. Gherea, „birtașul” care „gătea bine” cum îi zicea Maioreșcu, a pus bazele unei critici științifice sociale sau cum spune d-nul Iorga unei „corosire” critice sociale. Gherea socialist prin definiție era admiratorul luminaătorului Karl Marx. Acesta spusese cândva într'una din operele sale că manifestările sociale sunt în cel mai înalt grad determinate ale unei vieți intelectuale superioare și din această permisă Gherea a scos lucruri cu cari a uimit oamnei generații lui și grație căreia artăzii — zece ani dela moartea lui — toate cercurile literare se proslivesc.

Geniul lui nu s'a rezumat numai la critica literară. Erau chestiuni ardente de ordin pur social care îl interesau în aceiași măsură. Socialist după dureaua răscoală a țărănilor din 1907 scoate celebrul studiu economic-sociologic al problemelor noastre agrare „Neiobăgia”. Toți sunt de acord în a spune că singură această monumentată operă ar fi deajuns pentru ca Gherea să rămâne nemuritor. Conține atâtă imensă ideologie încât constituie cea mai completă și perfectă operă scrisă în această direcție. Situația mizeră a țărănilor noștri perfect asemănătoare cu cea a țărănilor francezi din secolul 17-lea descris de La Bruyère, l'a făcut pe Gherea să scrie această mi-

numată carte plină de contagioasă emoțivitate. Dacă Marx a fost revetat de „ipocrizia” capitaliștilor cu atât mai mult Gherea adeptul lui trebuia să se arate nemulțumit cu inalficabilă stare de lucruri pe care Gherea a numit-o cu un cuvânt pe care „Neiobăgia” Gherea a făcut pentru țărâmul român tot atât cât au făcut și marii reformatori Români.

El a fost profund impresionat de manifestăția de simpatie pe care i-a făcut-o poporul, burghezimea sesizată și ea de nenorocita stare în care se găsea țărâmul nostru în regim constituțional pe care însă nimeni nu l'explică. Utopizimul multor idei ale lui Gherea sunt astăzi, după ani, devenite fapte palpabile reduse la concretismul pozitiv.

Gherea a îndemnat pentru noi un animator al mișcării literare — încă în copilărie a cuvântului, un inspirat, dar pentru pătrata atâtă timp asupra și încălcată a țărânilor, soarele liberator.

Lui Gherea îi aducem astăzi, cu ocazia a zece ani dela moartea lui, prinoul re-cunoștinței noastre.

Leibovici Zigu

Drum spre sat

Crepusul. Sulți de foc străbat pătura neagră — străjeri înarmați la porțile raiului. Spini de deal se lăgăresc spre orizont — goliciune orguloasă. Arde văgăuna muntelui de foc roșu, mătase de torcader... Pral. În aer pățuri groase, cenușă cu vânturi le grea săracie. Aer curat, nici vorbă; pământul ars și urgie, svărlă valuri de căldură și venin larba rară galbejită a pus buza pe pământ și încrimențită sta ca un credicios în pustiu la apusul soarelui...

1) Am pus scemul de într'bare deoarece a fost o polemică pentru dovedirea „paterității” acestei cuvânt. Se credea că Alți au un nou „Formen der Helligkeit”. Forme vechi și noi ale lăbăției lui Sombart ar fi fost masa de inspi albe a lui Gherea. Cercetătorii au dovedit însă că Sombart a publicat volumul lui mai târziu decât Gherea.

O sdruncinătură... Trecem peste fierul negru și ruginit al unei linii, șerpuite și murdare.

Balării țâșnesc din crăpături de drugi, înșirați ca oase de balena în corset. Soarele mai palid înegrește zarea cu pățuri de de umbră. La orizont o masă neagră compactă, sub un albastru, luminat ca o boltă de o rază ascunsă... Un cocoș cântă în depărtare, tainic.

... E deacum întuneric bine și pe haosul negru lumini de stele ca ochi de bulă prin ruini.

Tropotul de cal se aude cadentat, ca lopleșje morei ce pleacă ușor în apă și cu șgomot sec scormonind praful ca oșii sburdalnică când vin în goană dela școala... Iacul lum de coș și lumină sbătându-se... Satul este aproape. Se aude svon peste văi și pe câmpie... Șgomot te însonjoară... urechile fine ca de friguri...

... Fin neguri se ridică ca diavolul din flăcări, vargă neagră răsuclia — cruce de morământ mănecată. S'a boji și n'covoioat ca salcia pe mal de apă...

... Zarnă și lumină. Ochi sticloși, cu linii multe, obraz bătătorii și brăzdat Nas cărn, lucios și roșu ca ardeii de bulion... haina s'dreanți și murdară, ca a sperietorilor pe câmp.

... Glasuri răgușite ca stăruitul de ferăstrău și șgomot... Pahare ciocnite și plescăituri de gură... Fum împuțit de țigară.

Afară tot beșnă. În depărtare un fulger luminează cerul... O cucuiva cântă de jale Vântul, freamăta priinte pomii și mișcă tabla după case.

... Ca un reflux norii năvălesc pe cer stingând lampioanele... O picătură cade pe obraz, apoi încă una într'o parte, într'alta, acoperișul notează picăturile... ca apoi o răpăială să se prăvălească...

E frig și ploaie... În cărcimă oamnei mai nervoși, dau mai repede dușca su-ghițând.

Zigu Leibovici

Rubrica Radio - Amatorilor

Un montaj selectiv cu 4 lămpi

Din momentul intrării în funcțiune a noului post de emisie deta (Topeni, o problemă s'a înfățișat majorității amatorilor-români, și anume: *separarea pos'ului lor ca și de alte emisiuni străine*. Știm cu toții, cât este d' greu, cu montaje clasice și simple, de a realiza această separare. Există amatori, posesori de aparate cu 4 și 5 ămpi, utilizând montaje recunoscute altădată ca selective, cari cu toate acestea nu pot recepționa decât postul București când acesta lucrează.

Pentru a avea garanția un i suficiente sintonii necesare eliminării postului local, montaje complicate cu numeroase etaje, bunăoară, o *super-terodip*. Rezultă, însă, dela sine, că realizarea acestor montaje complicate, pe lângă dificultăți de ordin tehnic, atrag după sine și cheltuieli ridicate, înzburdabile majorității amatorilor, dat fiind costul materialelor necesare.

Există însă, și montaje mai simple, utilizând dispozitive speciale, cu ajutorul cărora putem realiza foarte ușor separarea postului local.

Dacă în numărul prezent, un asemenea montaj, destul de simplu în fond și relativ ieftin de construit, satisfăcând pe deplin condițiunea de mai sus și intrând înaceastă timp toate calitățile unui bun post-receptor.

Caracteristica montajului este etajul amplificator în înalta frecvență care cuprinde o lampă specială cu ecran de protecțiune. Acest tip de lampă prezintă avantajul de a ne furniza o mare amplificare datorită *enormului* factor de amplificație (150-200) ce-l posedă. Deasemenea ea ne oferă și o mare selectivitate.

Intrebuintarea acestui soi de lampă, atrage însă după sine, necesitatea unui dispozitiv de biindaj care va avea ca scop, separarea și izolarea magnetică a etajului de înalta frecvență, față de celelalte prese ale aparatului. Pentru aceasta, întregul etaj de înalta frecvență se *închide într'o cutie de metal, în legătura cu pământul*. Această cutie formează ecran liniilor de țap, înabușind orice tendință de oscilație proprie, cece ar împiedica recepțiunea.

Cutia de biindaj va fi confecționată de *aluminium* de 1 mm grosime și va închide complet etajul de înalta frecvență; lampă va fi dispusă *orizontal* ieșind cu partea superioară afară din cutie printr'o gaură dispusă în peretele drept al acesteia.

Grație minunatelor proprietăți ale lămpii și acestui dispozitiv, atât sensibilitatea, cât și sintonia aparatului sunt *considerabil* ridicate ceace mi-a permis să recepționez impecabil în *haut-parleur* aproape toate stațiunile europene, *în timp ce postul local țuca*.

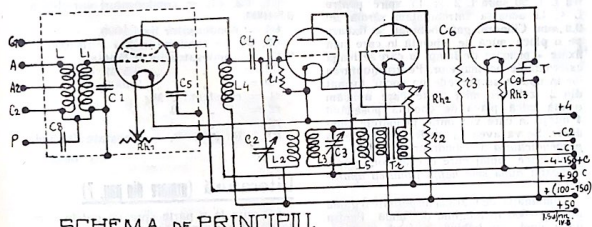
Aparatul funcționează pe antenă exterioară mică sau mai bine pe o antenă interioară de circa 15 mm lungime. Pentru andierea unui număr mai restrâns de posturi putem intrebuinta și cablul.

Lampa intrebuintată în primul etaj este după cum am spus o lampă cu 600.000 - 700.000 ohmi rezistență interioară, 180 - 200 Volți tensiune de placă și 90 - 100 Volți tensiune de ecran.

Recomand lampa „Telefunken” RESO 44. Placa lămpii este legată cu circuitul de rezonanță format din selul L 2 și condensatorul variabil C 2; cealaltă extremitate a circuitului este legată la -4 deci la potențialul pământului. — Condensatorul

fix C de 11000 mf. nu opune nici o rezistență oscilațiilor de înalta frecvență venite din placă, însă joacă rol de izolator între bateria anodică și cea de încălzire.

Lampa II-a este o detectoare obișnuită a cărei reacțiune L 3 se exercită în mod *constant* asupra selului de rezonanță, varierea făcându-se electrostatic cu ajutorul condensatorului variabil L 3, cuplat între bobina de reacție și pământ.

SCHEMA DE PRINCIPIU.

Țin să atrag atențiunea în mod special asupra calităților dielectrice ale acestui condensator, având în vedere că trebuie să reziste tensiunii întregii baterii anodice. Se va alege un compensator de preferință izolat cu mica.

Lampa detectoare va trebui să aibă o înclinare de 2 MAV și un factor de amplificație de circa 15. Recomand în special lampa „Philips” A 415.

Selul de șoc L 4 oprește o eventuală scurgere a curenților de înalta frecvență în bateria anodică iar L 5 îl oprește pe cel ce ar scăpa nedetectați de lampă.

Lampa III indeplinește funcțiunea de amplificatoare în joasă frecvență cu transformator. Fiindcă în ultimul etaj intrebuintăm rezistențe, aci vom pune o lampă special adaptată amplificării cu rezistențe. Lămpile „Radio-Technique” R 78 și „Philips” A 425 dau bune rezultate.

Transformatorul va avea repertul 14 și va fi ales de *cea mai bună calitate*.

Etajul final este amplificator în joasă frecvență cu rezistențe. Aci ne putem servi de o lampă de putere, o triglă cu înalta emisiune electorica.

Această lampă cere neaparat o tensiune anodică de 120 - 150 volți și o negativare de grila de 15 - 18 volți — Numai sub acest regim lampă ne poate da prilej de audii foarte puternice și nedeformate, înzburzând deopotrivă toate registrele sonore. Dacă vrem, însă, să lucem economice, putem intrebuinta cu succes și alte lămpi. Așa, de pildă, lămpile „Philip” B 405, „Radiotechnique” R 77 mi-au dat totdeauna prilej de audiițiun frumoase. Acestea fiind spuse, trecem în confecționarea bobinelor.

***

Pentru confecționarea bobinelor avem nevoie de 2 cilindri izolanți, pe care vom bobina două câte două, selturile L cu L1 și L 2 cu L 3 cilindrii vor fi de preferință din ebonită și înzestrați cu crește; aceasta pentru a micșora cât mai mult pierderile prin dielectrie și capacitate. Astfel de piese pentru bobinaj se găsesc actualmente în comerț.

Vom bobina cu sârmă izolată cu două straturi de mătase și cu un diametru de 0,5 mm. 15 spire pentru L și 50 spire pentru L 1, 50 spire L 2 și 43 spire pentru L 3; la aceasta întrebuițăm sârmă de 0,2 mm. Cilindrii, gata bobinați se fixează pe o placă mică de ebonită în care sunt fixate 4 picioare de lămpi la care se leagă extermitățile bobinajelor. Pentru montarea lor în aparat se prevede un soclu format din 2 izolatoari mici peste care aplicăm o altă mică placă de ebonită posedând 4 bușe în care vor intra picioarele cilindrilor. Se va avea în vedere dispunerea perpendiculară a cilindrilor unul față de altul, orice cuplaj între aceste două cuple atrăgând după sine nefuncționarea aparatului.

Combinția de mai sus ne permite o gamă de 200—600 în lungime de undă. Pentru unde lungi vom bobina în felul următor. L=50 sp., L1=180 sp., L2=180 sp. și L3=120 sp.

Sârma întrebuițată va avea 0,2 mm. diam.

Pe schemă mai observăm două selturi de soc L 5 și L 6, acestea au respectiv 450 și 800 spire, și se bobinează pe mandrină cu șăuri de tipul bine cunoscut.

În ceea ce privește realizarea montajului, recomand legături cât mai scurte cu puțintă și mai degajate; legăturile de alimentare, pot merge pe dedesubtul planșei, contribuind astfel la estetica postului.

Rezultate

Acest montaj a fost de mai multe ori încercat de mine cu următoarele rezultate:
Pe o antenă interioară de 15 m. dispusă în V am recepționat tare în haut-poleur și în mod ireproșabil, majoritatea posturilor europene (vreo 10 la număr), inclusiv Londra, Barcelona, Paris P. T. T., iar pe unde

lungi Kowno, Paris, Eiffel etc. Toate aceste posturi le-am recepționat, în timp ce postul București lucra, pe acesta putându-l elimina la o diviziune a condensatorului.

Sătuesc pe amatori să încerce acest montaj, destul de simplu, considerând că aceasta nu prezintă mari dificultăți de montare și mănuș și consideră real că este destul de ieftin în raport cu rezultatele sale.

Pentru orice lămuriri și amănunte, a se adresa autorului.

C1, C2, C3, = condensatori variabili a 0,51000.

C4 = condensator fix 11000.

C5, C6, = condensatori fixi a 10.000.

C7 = condensator fix 0,251000.

C8 = " " 0,5 M. F.

C9 = " " 21000.

r1 = rezistență 2 Mg.

r2 = " 1 "

r3 = " 3 "

Rh 1, Rh 2, Rh 3, = rheostate 30 ohmi.

A. Beldie

Literatură (urmare din pag. 7)

rul îl duse la o parte spre un pat în care se gasea sârmana rămasă din cecece luse locotenent de marină Daguerches.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Plemon se uită la prietenul său. Un surâs îi lumina fața, un surâs foarte prietenos. Dar Plemon nu avu puterea să răspundă la acel surâs. Căzu în genunchi și își rezimă fruntea pe pat.

Muribundă întinse mâna, mâna care nu era atinsă, și o puse pe capul tunarului sdrobit.

Hei dragă, ai puțin curaj. Nu era vina ta știu bin...

Vocea nu mai eră decât o șoaptă. Plemon gemu. Daguerches răsé, un răs de cristal lovit.

— Hai, nu-ți face sânge rău... Nu-i nimic...

Singurul lucru de care îmi pare rău, este că am pierdut prinsoarea noastră...
Mai surâse... și se duse.

Alexandrescu Dan

Clasa IV-a A

Tradus din «Leits maritimes»

Din lipsă de spațiu, nu am putut publica până acum o dare de seamă completă a șezătorilor claselor liceului nostru. În acest număr, vom publica toate șezăturile cari au avut loc dupe Crăciun până când punem sub tipar.

Clasa V-a B își ține șezătoria la 23 Ianuarie 1930, cu un program foarte bogat. S'au distins următorii elevi. Buescu cari a executat la pian Audante de Beethoven; Gioc, a vorbit despre Teoria atomilor, iar Marculescu a recitat: „Mama” de Cerna.

La 20 Februarie, a avut loc șezătoria clasei a III-a B. Göbel St. a executat la pian câteva bucăți; Luly Lazately a vorbit despre cinematograful, iar Kohl a recitat Pobod na Sibir de V. Alexandrii.
Au asistat D-nul Director Foșca, D-nul Sub Director Popescu și D-nul Prof. Diriginte Popescu.

Clasa a II-a B își ține șezătoria la 27 Februarie. Programul începe cu un cuvânt de deschidere de Verona, apoi Scimeanu recita o poezie, după care Vasilescu Popescu a cântat la pian.

La 1 Martie ora 4 p. m. clasa IV-a B a avut o șezătoare foarte reușită. După ce Săfrin a ținut un „Cuvânt de deschidere”, Pavel Nic. și Alexandrescu, cântă la pian și vioară. Popescu Traian vorbește despre carbune. Șezătoria se termină cu cinematograful.

Au asistat D-nul Director, D-nul Sub-Director și D-nul Prof. Marinescu și Părintele Georgescu Silivestru.

Clasa V-a își ține șezătoria la 13 Martie. S'au remarcat elevii: Buescu, care a vorbit despre: Romantisul Francez; Marculescu a cântat la pian, Vasilescu Mircea a executat la vioară Serenadă de Pierné și Thais de Mossenet, iar Nietzsche a recitat Lacul de Lamartine.

La 15 Martie a avut loc șezătoria clasei a IV-a A. Dintr'un program foarte variat distingem următorii elevi: Dragomirescu cari a vorbit despre: Hoover, și Boissard despre „Aviația lără motor”. — Urmează Lerescu și Razis cari au cântat la pian.

Clasa III-a B își ține șezătoria la 16 Martie cu un program nu prea bogat dar deajuns de interesant. Elevii Göbel și Mălaescu au cântat la pian iar Moissi a ținut o dizertație.
A asistat D nul Director.

La 18 Martie asistăm la șezătoria clasei a II a B, cari începe cu un „cuvânt de deschidere” de Vetra, Ionescu Răzvan, lectură și Drăgușenescu, recită o poezie.

Clasa I A ține șezătoria la 20 Martie cu un program foarte bine aranjat. Rămniceanu a recitat frumos „Mircea cel Mare și Solii” Bolinteanu și Florian Gh. vorbește despre Franklin.
Șezătoria se începe cu cinematograful.

Șezătoarea clasei a II-a A are loc la 21 Martie cu un program variat. S'au remarcat elevii: Iliescu și Brătescu. A asistat D-nul Sub-Director.

La 24 Martie, a 3-a șezătoare a clasei III-a B după Crăciun, cu un program de-a-juns de interesant.

Teodorescu a vorbit: „Despre viața și opera lui Lavoisier”, iar Moisil a citit „Moartea lui Castor” de Brătescu-Voinăști.

La 22 Martie, au avut loc șezătorile claselor a II-a A și a IV-a B. S'au distins elevii: Brătescu, Polo Lucian și Vasilescu Popescu din clasa II-a B și Beres-teanu, Ghimbășanu și Georgescu Gh. din clasa IV-a B. Trebuie să menționăm că șezătoarea clasei a IV-a B a fost dată în folosul „Crucei Roșii a Ținerimei”. Pe această cale se aduc laude inițiatorilor.

La 24 Martie șezătoarea clasei a II-a A ne oferă un program foarte distractiv. Remarcăm pe elevii: Gheorghiu și Angelescu cari au cântat la vioară.

Șezătoarea se încheie cu cinematograful.

La 5 Aprilie, a doua șezătoare a clasei a IV-a A ne dă lucrări interesante. Remarcăm pe Helman Eugen, care a vorbit despre: „Cardinalul Richeleu” iar Pavel și Păunescu au făcut lecturi din Brătescu și Ranetti.

În aceeași zi (5 Aprilie), clasa II-a B își ține a 3-a șezătoare. Lecturile prea multe au fost totuși interesante și instructive.

Miercuri 9 Aprilie la șezătoarea clasei I-a A ne aducem aminte de marele război. Elevul Florian vorbește foarte frumos despre: Lupta dela Mărășești. Grigorescu recită: Grenadierii lui Heine.

La 11 Aprilie au avut loc șezătorile claselor a III-a B și a V-a A.

La clasa III-a B, literatura religioasă predomină. S'au distins: Moisil care a vorbit despre: „Jertfa lui Isus” și Ștelănescu Șt. care a recitat „La Paști” de Cosbuc.

În clasa V-a A predomină muzica. Distingem pe Vasileseu Mircea care execută la vioară cu multă măiestrie Tzigeunerweissen de Sarasati.

Au asistat d-l Director, d-l sub-director și d-l Voinănovici.

În ziua de 16 Mai, clasele I-a B și a VI-a A au avut șezătorile. Din clasa I B s'au distins Oancea și Ștelănescu și din clasa VI-a Dumitrescu Camil și Erbiceanu.

Clasa I-a A a avut șezătoarea la 19 Mai. S'au distins Costinescu Al. și Barbulescu.

La 20 Mai a avut loc șezătoarea clasei a III-a A. Șezătoarea începe cu: „Cuvânt înainte” de Brătescu. S'au distins Ghișoiu și Bărzeanu.

La 24 Mai clasa IV-a A ține ultima șezătoare. S'au distins Păunescu, Solomon și Popp.

La 30 Mai, clasa IV-a B își ține ultima șezătoare. D-l profesor George Marinescu vorbește despre frumusețile naturale și artistice ale Italiei de nord. Proiecțiunile celor mai frumoase piesagii și ale operelor Renașterii italiene au interesat mult.

Asistă d-l director Foșca.

În zilele de 18, 19 și 20 Mai un grup de elevi din clasa VII-a, a VI-a și a V-a, au întreprins o excursie la Predeal, Brașov, Bran, Câmpu-Lung sub conducerea d-lui prof. Ioanțescu și d-lui prof. Locusteanu.

La 4 Mai un grup de elevi din clasa VI A sub conducerea d-lui E. Fara au făcut o excursie la Căldărășani Lunga.

La 10 Mai un grup de elevi numai din clasa VI-a A au făcut o excursie sub conducerea d-lui E. Fara la Sinaia-Moreni-Târgoviște.

Excursia clasei a VI-a A

la Târgoviște-Sinaia-Câmpina-Moreni-Ploiești

făcută în ziua de 10 Maiu 1930
sub conducerea d-lui E. Fara

Ora 5. — Deșteptătorul răsună metallic în casa adormită. Storul ridicat îmi desvăluie un cer cenușiu și înourat; par'ca aștept — bineînțeles cu neplăcere — tradiționala ploaie de 10 Maiu Dar... la ora 6 cerul e senin și în aerul proaspăt al dimineții de Maiu, pot admira cum soarele vesel se arată la orizont.

La ora 6 și un sfert ne urcăm în mașină spre a părăsi capitala, care astăzi se îmbracă în haina de sărbătoare. Itinerariul suferă în grabă câteva modificări și apoi mașina demarează, ducându-ne spre locuri necunoscute pentru mulți din noi, dar care totuși ne atrag cu o forță irezistibilă.

Mașina alegea cu 60 pe oră pe șoseaua netedă și udată de ploaia din ultima noapte; în stânga și în dreapta se întind câmpuri nemărginite; iar ici colea câte o turmă de oi sau o cireadă de vite paște alene pe iarba abea răsărită.

În goana mașinei trecem prin sate sărăcăcioase cu case răshirate, sate cari sunt încă cutundate în cea mai adâncă tăcere: e sărbătoare și e abia ora 7.

Pe la jumătatea drumului o pană de cauciuc ne face să întârziem cu o oră, astfel că nu intrăm în Iosta capitala a Țării Românești Târgoviște decât la ora 10 jum. Fosta reședință a voievozilor muntenii e plină de morminte evocatoare a gloriei trecute; cu drept cuvânt ea poate li numită „simbolul trecutului nostru viteșesc”. Orașul bisericilor, al advocaților și al prunelor e situat într-o poziție fermecătoare, în mijlocul unor dealuri acoperite toate numai cu vii și cu livezi de pruni.

Străzile în care odinioară era atâta viață, sunt astăzi tăcute iar orașul care dela sfârșitul sec. 14 și până la 1555 era centrul economic și politic al țării, are astăzi caracterul pașnic al orașelor de provincie.

Vedem în treacă biserica Stelea, clădită pe un deal de către ambițiosul și strălu-

citul domn moldovean Vasile Lupu, cu ocazia împăcării sale în 1617 cu domnul muntean Matei Basarab, biserică ridicată ca simbol de credință și respectare a păcii.

Dar ora târzie nu ne îngăduie să o vizităm. Mașina stopează în fața bisericii Domnești, clădită de Matei Basarab, unde asistăm la slujba religioasă făcută în fața oficialităților cu ocazia sărbătorii de 10 Maiu. Biserica are pereții înegriți dar totuși mai păstrează picturile de acum câteva secole; numai ochii sfinților de pe pereți lipsesc căci au fost scoși de iataganele ie-nicierilor turcești.

Aci se păstrează într-un mic coșciug de lemn capul lui Tudor Vladimirescu și capul altui erou al revoluției dela 1821. Alături alia ruinele fostului palat domnesc din Târgoviște. Deabia acumă pricep cum aceste „ziduri intristate” au putut smulge lui Carlova versurile „le pline de durere, de regret dugă strălucirea de odinioară. Zidurile dărăpănate sunt acoperite de iară, iar printre pereții cari mai păstrează urmele unor încăperi au crescut copaci. Un tunel subteran lega curtea domnească de biserică alăturată iar o altă subterană al cărei început nu se mai poate vedea, lega palatul lui Matei Basarab cu Mănăstirea Dealului.

Mănăstirea Dealului cu școala Militară, pe care o admirăm din depărtare, a fost zidită pe un deal în mijlocul unor vii de către Radu cel Mare. Funicularul care odinioară ducea pe vizitatori e stricat și legătura dintre Târgoviște și Mănăstire o face o alee de salcâmi și mesteacani.

Aci se păstrează capul lui Radu cel Mare mort în 1508 și al lui Mihai Viteazul. Vizităm apoi turnul Chindiei zidit de Vlad Tepeș. O scară de 123 de trepte de lemn scară în formă de spirală ne duce pe terasa de pe acoperișul turnului. De aci călăi Tepeș aruncau în țepa pe osândiții la moarte. Te înfiori gândindu-te în cruzimile acelei epoci îndepărtate. Turnul are baza în formă de trunchi de piramidă iar partea superioară în formă de cilindru. Turnul înalt de 35 metri, are baza făcută de piatră iar partea superioară de cărămidă. Luam câteva poze la poartele turnului și în fața ruinelor palatului omnesc și apoi la ora 12 fără un sfert sub un soare ar-

zător părăsim orașul care odinioară a strălucit atât de mult.

La ieșirea din Târgoviște trecem peste primul pod de fier român, podul „Mihailu Bravu” și apoi prin satele Fieni cu cea mai mare fabrică de ciment din țară, prin Pucioasa, Moreni, Pietroșița.

Satele acestea sunt mult mai mari și au o înfățișare de mult mai veselă decât cele depe distanța București-Târgoviște. Dintre ele în special comuna Pucioasa este impropriu numită sat căci în realitate e un mic oraș. Oprim aci pentru 5 minute ca să ne răcorim cu câte-o înghețată. Serviciul religios tocmai se terminase și lumea ieșea dela Biserica... dar timpul trece și trebuie să ne continuăm drumul.

Soseaua devine apoi și ea accidentată, mașina trece apoi prin câteva pâraie care coboară din regiunea deluroasă, pâraie provenite din ploie abundente din ultimile zile. Mergem cu o viteză de abia 30 kl. și... pe lângă aceasta cerul se întunecă și o ploaie rece începe să ne ude.

La ora 12¹⁵ suntem pe muntele Păduchioșul. Am dori să mâncăm în pădure dar ploaia repede ne împiedică; deci fără a mai zăbovi ne îndreptăm spre Sinaia, reședința de vară a suveranilor noștri.

Câte amintiri plăcute nu-mi trezește această localitate balneară, pe care n'am văzut-o de 4 ani! De atunci și până astăzi Sinaia s'a schimbat: case și vile mărețe se construiesc mereu numai parcul cu Palace Hotel și cu unul din cele mai mari cazinouri din țară au rămas aceleași. Dar și aci ploaia! Totuși nu mă mira căci oricine cunoaște Sinaia nu și-o poate închipui ară ploaie! Și ploaia e rece de par'că ar fi la începutul unei Martii! Coborâm deci la un restaurant unde în sunetul plăcilor de gramofon ne încălzim cu ciorba și cafele.

Dar ploaia stă în curând dând-ne astfel posibilitatea de a merge până la Peleş. În drum trecem pe la Mânăstirea Mare zidita de Regele Carol. Tot aci se află parcul și Mânăstirea Veche zidită în 1695 de Banul Mihailu Cantacuzino cel care a clădit turnul Colței Alături de mormântul lui Tache Ionescu; iar lângă mânăstirea Mare e un mic muzeu pe pereții căruia se

mai păstrează încă unele caricaturi făcute de Regina Elisabeta.

În fine ajungem la castelul Peleş zidit de Regele Carol cel care a zidit și castelul Peleşor, pe locul unui pavilion de vânătoare și în fața căruia și-a dat sfârșitul într'un mic cort fauritorul României Mari, Regele Ferdinand. Vizitarea castelului e interzisă astfel că negreșit trebuie să luăm câteva fotografii pe terasa Peleşului.

La ora 4 Plecăm la Câmpina unde ajungem la ora 5 oprindu-ne în fața palatului Hașdeu. Palatul Hașdeu în formă de castel medieval cu trei turnuri cu creneluri se zărește în fundul miciei grădini. Acest palat a fost construit după planurile scriitorului Hașdeu, planuri făcute după indicațiunile primite cu ocazia unei ședințe de spiritism dela spiritul Juliei Hașdeu. Urcăm câteva trepte pe o mică terasă și în fața noastră se înalță impunătoare o poartă ridicată de piatră purtând inscripția „E pur si muove” celebra frază a lui Galileu, dedesubt blazonul familiei Patriceicu iar și mai jos deviza „Per lide pro patria”.

În stânga și în dreapta doi slujnici egipteni se odihnesc leneș pe speteza a două bășuri lucrate în câte un bloc de piatră. Fiecare din aceste două blocuri are încrustate șapte numiri de personaje cari au jucat un rol însemnat în istoria popoarelor din trecut. Astel că în dreapta sunt citim Charlotte Corday, Elisabeta Tudor, ș. a. m. d. Căci Julia Hașdeu era o adeptă a teoriei după care sufletul omului se transmite în decursul anilor în corpul diferitelor personaje. Făcând cercetări a ajuns la concluzia că ea este asemănătoare marelui demagog al Revoluției franceze și că tot ea este fiica Any Boleyn și a lui Henric 8.

În ce privește epocile anterioare ea se indentifică cu diferite personaje din evul mediu și din antichitate — lipsește cel preistoric — numai personajii importanți de viața poporului acelei epoci.

Intram în palat, dar îndată ce pășim pragul său suntem uimiți de această bizară construcție arhitectonică. În toate părțile numai fier și iar fier. În mijloc se află o încăpere rotundă, în fund o încăpere și mică Restul e un labirint de mici odăi și cămărațe. Din mijlocul odăii centrale înalță de vreo zece metri, se ridică o scară de

fier ce duce la o galerie situată în partea superioară. Aci sunt 8 uși a căror față interioară e de metal și cea exterioară de oglinzi pentru ca razele lunii să se reflecte de aci pe cele 2 din cele trei turnuri ale castelului. De aci alte scări metalice ne duc pe o terasă așezată pe al treilea turn, mai mare, cel din mijloc.

Alară de 2 încăperi în care se mai păstrează o sumedenie de rafturi metalice ce au servit odinioară drept bibliotecă, celelalte odăi sunt goale. Totuși ele mai păstrează caracterul misterios de odinioară datorită faptului că în fiecare din ele lumina are o altă culoare căci geamurile prin sare razele soarelui trebuie să străbăta ne atrage în special curiozitatea de spiritism. În timp ce pereții sunt colorați cu albastru, ferestrele au culoarea roșie pentru că numai lumina roșie e favorabilă apariției spiritelor. Pe peretele opus se afla pictat înădrică faață în zid permite apariția spiritelor. Celalalt perete mai păstrează și el urmele a câtorva picturi, din care distingem un fluture, un liliac și o salamandă.

Acest palat a fost lăsat moștenire A.S.R. Prințului Nicolae dar care îndemnat de Regele Carol nu a vroit să-l primească. Nu e recunoscut nici ca monument istoric din cauza împotriviții D-lui N. Iorga.

În fine la orele 6 părăsem acest monument care s'ar fi numit mai bine „Castelul de fier și de oglinzi” de cât palatul telui de fier și de oglinzi” de cât palatul concepte vasta imagine a unui Jules Verne.

Ploaia începe iar să cadă iar mașina zboară pe zoseaua ce serpuște prin locuri încântătoare, către finta călătoriei noastre căr. e orașul Moreni unde ajungem la ora 7¹⁵. Focul ce se vede încă din depărtare oferă un spectacol îngrozitor și totuși grandios. Căldura dogorește într'atât încât la 100 de metri nu poți rezista, mai mult de un stert de oră și deși e noapte totuși poți citi ca ziua. E un adevărat infern, lăcările pălpânde se înalță amenințătoare către cer. Fumul și mirosul te înăbușesc, pământul cuprins de uscat ce e, iar șgomotul sondelor înbecinate te asurzeste, căci deși este

sărbătoare multe sonde lucrează vroind par'că să compenseze enamele pădure ce le produce sonda arzând. Aci săracii n'au cunoscut anul acesta nici iarna, nici frig, nici zăpadă, iar cea mai mare parte a orașului nu mai are nevoie de iluminare.

La ora 9 părăsem această Ghelehnă. Ne îndreptăm spre Ploiești. E noapte. La ora 10 poposim la marginea unei păduri, facem un foc și la lumina sa mâncăm gândindu-ne la Tomescu căci locul pe care am poposit e cel unde fiorosul bandit opera acum câți-va ani.

La ora 10¹⁵, ne îndreptăm prin Ploiești spre București. Ploaia a stat de mult, dar cerul e încă înourat, noaptea e rece și întunecoasă.

Trecem prin Ploiești la 11¹⁵ și imediat continuăm drumul spre capitală. După un ceas și jumătate se zăresc din depărtare ca niște stele, lumini orașului care la ora 1 ne primește vesel după o astfel de excursie instructivă și distractivă.

David, cl. VI A

Moreni

În excursiunea făcută de elevii clasei VI-a în ziua de 10 Mai, conducătorii excursiunii noastre D-nii E. și A. Fara au avut ideea foarte nimerită de a ne face să vizităm sonda dela Moreni, care arde de peste un an fără a se găsi până acum mijlocul de a putea fi stinsă.

Se pierd astfel zeci de milioane, din patrimoniul averii noastre naționale, cu toată munca depusă de cei mai eminenți tehnicieni români și străini, care caută posibilitatea de a înalțarea dezastrului, ce amenință întreaga regiune petroliferă a Morenilor.

Mai înainte de a arăta impresiunea ce ne-a făcut sonda în ardere, am crezut nimerit să dau câte-va date asupra acestui generator de energie, care formează una din bogățiile românești, cele mai invadate de străini.

Petrolul este cunoscut în România de mai multe secole, dar era întrebuințat la început numai pentru ungerea osiilor la

căruțe și uzuri medicale. În 1857, țiteiul (numele produsului extras din pământ), a fost pentru prima dată distilat și întrebunțat la lumină, iar ca urmare orașul București a fost primul oraș din lume care a întrebunțat la luminatul străzilor petrolului.

În acest interval de timp România a fost primul furnizor de petrol al Europei.

Mai târziu Americanii, prin marile lor capitaluri, și prin perfecționarea mijloacelor de de distilare și rafinare a țiteiului, ne-au luat locul, mai ales că ei dispuneau de enorme surse de petrol.

Potrivit mijloacelor noastre și ajutați și de capitalurile străine, ce au venit în țară, industria Românească de petrol s'a dezvoltat între timp tot mai mult, iar în 1916 deținea al patrulea rang în lume, cu o producție de 1,8 milioane de tone, după Statele Unite cu 32 milioane tone, Rusia cu 9 milioane tone și Mexicul cu 3 milioane tone.

Dar în 1916 intervine războiul mondial și odată cu el și ocupația țării noastre. Armata română în retragere, de acord cu aliații săi, Franța și Anglia, distruge complet toate instalațiile de petrol, pentru ca Germanii să nu profite de ele. S'au incendiat atunci 1000 sonde, s'au obstruat 1500 sonde, și ars toate rezervoarele de petrol din regiunile petrolifere și din porturi, ceea ce reprezintă atunci o pagubă de 400.000.000 lei aur, sau cam 15 miliarde lei de astăzi. După război și după multă trudă, abia în 1921 s'a putut atinge din nou cîrta din 1916.

De atunci producția a crescut mereu, iar azi s'a ridicat la peste 4 milioane tone, cu toate că pretul unei sonde de extracție a țiteiului costă azi dela 10—20 milioane de lei.

Toate marile societăți de petrol au acum distilerile și rafinăriile lor, în care se întrebunțază mijloacele tehnice cele mai perfecționate, pentru fabricarea esențelor, benzinei, petrolului rafinat, uleiurilor minerale, parafinei și păcurii. Capacitatea de rafinare a celor 30 rafinării de azi trece acum de 5 milioane tone.

La extragerea țiteiului prin sonde se întrebunțază sistemul canadian, care constă dintr'un turn, de căciula caruia este atârnat un scripete, peste care se trece un cablu

de oțel de care la un capăt se leagă alternativ țijele de fer cu sapa sau lingură, iar cel'alt cap merge la un trofuu cu aburi ce ridică sapa ori lingura.

Sistemele cele mai perfecționate sunt utilizate pentru închiderea apei din diferitele straturi, spre a împiedica pierderea țiteiului.

Țiteiul extras se înmagazinează în rezervoare meta ice la locurile de producție, iar de acolo este pompat printr'un pipe-line de 80 km. la București.

Pentru export prin portul Constanța se întrebunțază un pipe-line de 320 km., iar prin portul Giurgiu două pipe-line de câte 180 km. lungime fiecare.

Pentru desfacerea produselor în interiorul țării sunt instalații speciale de înmagazinare și predare în toate orașele țării.

Spre a se arăta importanța la care s'a ridicat acum industria aceasta este destul să spunem că, capitalul total introdus azi în industria de petrol trece de 20 miliarde lei.

În afară de marea importanța a petrolului pentru activitatea industrială a țării rolul lui este imens în război, pentru apărarea națională, de oare-ce energia mecanică produsă de dânsul face posibilă, în mod practic și economic, funcționarea automobilelor, autocamionelor, vapoarelor de război, submarinelor, avioanelor dirijabilelor, etc., fără de care mijloace războiul mecanic și modern de azi nici nu se poate concepe.

Este deci în totul explicabil de ce țara noastră este invidiată pentru această mare avuție și de ce conducătorii economiei noastre naționale trebuie să facă toate sforțările ca să rămânem stăpâni pe această avere.

De altfel se știe că toate marile puteri, fac sforțări să acapareze sursele mondiale de petrol, de oarece se spune că succesul războiului va fi a celui care va avea ultima rezervă de petrol.

Cu aceste câteva date asupra petrolului și importanța lui, să arătăm acum impresiunea ce ne-a făcut vederea sondei incendiate.

Era orele 7 p. m., când începem să ne apropiem de regiunea Morenilor. Pe cerul înourat se proiectau sutele de turnuri înegrite ale sondelor, iar la orizont se vedea pâlpâitul unei lumini galbene-roșietice, care se măra din ce în ce, cu cât ne apropiam de dânsa. Această lumină era sonda incendiată, aflată pe un anticlinal, de unde flăcările se proiectau pe dealurile învecinate, luminând întregu regiune ca și cum am fi fost în plina zi.

Ne scoborâm din mașină, la o distanță potrivită și rămânând înmărmuriți de grandoea spectacolului ce se desfășura înaintea ochilor noștri.

Gura sondei era în fundul unui crater ce se întinde pe vre-o 15 m. p., suprafață și de unde eșeau prin două fâșii apropiate valuri de foc, ce se uneau cu alte focuri mai mici, răspândite pe o suprafață cam de 3—4 ori mai mare, producând ceva mai sus un fum negru străbătut de fire de lumină.

Părea că avem în față zeci de guri de balaur din basmele copilăriei noastre și din care ieșea foc și fum, ce se ridica în sus, împărțindu-se apoi în sute de brațe ce păreau că vor să ne cuprindă! Și toate acestea însoțite de huruituri surde ce veneau din adâncul pământului, detonări și căldură înăbușitoare. Din cauza căldurii na ne-am putut apropia mai mult de 50 metri de centrul craterului.

Era un adevărat infern!

Cele citite avea în Infernul lui Dante, ne par realități!

Cât suntem de mici și neputincioși față de tainele ascunse ale lumii!

Și totuși, spre cinstea lui, omul nu se da învins, vrea să supună firea, să fie stăpânul ei.

S'a cheltuit până acum sume enorme și se vor mai cheltui pentru a se încerca dacă nu stingerea, cel puțin potolirea focului.

Din cauza marelui presiuni a focului, toate încercările făcute pentru stingerea lui pe la suprafață, prin amoncarea unor corpuri grele pe gura sondei de pe un cablu suspendat de-asupra sondei, nu a reușit.

Se încerca acum stingerea prin tunel, urmărindu-se tăierea coloanei sondei mai jos de flăcără și captarea țiteiului printr'o

feavă așezată în tunel. După cele ce ni s'a spus, s'au făcut 3 tunele, pe care cu pătere de rău nu le-am putut cerceta, de oarece erau așezate cu mult sub nivelul gurei sondei, așa că nu puteau fi văzute noaptea.

Cu cât se întunecă mai mult, cu atât spectacolul devine mai feeric, iar focul pare mai viu. Limbile de flăcări se încofăcesc, trosnesc, pâlpăie, luând forme fantastice și părăd că își recapată pentru moment biată din întunericul în care au fost închise în pământ, de mii și mii de ani.

E ora 9. Cu greu ne hotărâm să ne despărțim de această înfățișare unică și să ne continuăm drumul spre București, rămânând cu foșii încă mult timp sub impresiunea celor văzute.

C. Erbiceanu, cl. VI A

Căldărușani

O lată cu sosirea frumoasei primăveri și grație inițiativei D-lui Profesor Suplinitor E. Fara, elevii clasei VI-a A, au organizat o serie de excursiuni. Cea dintâi care a deschis această serie, a fost excursia de Duminică 4 Mai 1930 făcută la Căldărușani, ca o ploasă comemorare adusă marelui Voevod al Țării Românești Matei Basarab, cîtorul acestui sfânt locaș de închinare, căci cu câteva zile înainte se împliniscă 276 de ani dela moartea lui.

Plecarea a fost la ora 7 dimineața. Era un grup de 10 elevi împreună cu conducătorii noștri D-nii E. și Al. Fara, cari s'au urcat fiecare în una din cele două mașini cu o parte din tine. După un drum foarte agreabil, la care s'a adăugat și farmecul unei dimineți calde de primăvară am ajuns la Căldărușani, la minunata mănăstire, care este o adevărată poezie a vechii noastre arhitecturi.

Mănăstirea este în formă de cetate și este așezată către marginea de miază-noapte a județului Ilfov, la o depărtare de 4 km. de București în direcția N.E., înconjurată din trei părți de lacul cu același nume.

Ieromonahul Damian Stănoiu, din acea mănăstire, în monografia sa asupra Căldărușanilor — scrisă cu atâtă din partea de mănăstire: Văzută farmec, spune că mănăstirea: Văzută din partea de Miază-zi unde lacul e mai lat, pare un minunat castel în basme. Cu zidurile albe ca o pânză înălbită, cu crucile celor trei turle ce ies deasupra cetății înfocate de razele soarelui ce joacă sprintene pe poleia de aur, așezată pe un fond de apă străvezie într'un cerc de păduri înverzite, surprinde și farmecă ochiul obosei de nefărșitul orizont al câmpiei. Înăuntrul, mulțime de moliți tineri împodobese curtea mănăstirii și răspândesc în aerul curat de pădure un ușor miros de rășină și cari în timp de iarnă, cu verdețea lor ruginită, păstrează proaspătă amintirea zilelor calde și deșteaptă în suflete nostalgia primăverii; clădirile din afara cetății ce par ca niște vile la marginea mării, arhondaricul cu două minunate terase spre lac alctătesc un tot de o frumusețe și armonie de nespus.

După o tradiție, numele mănăstirii vine dela niște căldărari (lucrători de aramă) care întemeiaseră acolo un sat al căldărarilor. Mai târziu Matei Voevod, când a clădit mănăstirea i-a dat numele de Căldărușani spre a nu fi confundată cu satul.

După altă tradiție se spune că în vremea în care în acele locuri își avea ființă marea și groznicul codru al Vlăsiei, se refugiaseră acolo de frica Turcilor, o ceată de boeri al căror șef era Călin și a cărui soție se numea Daria. Acolo au întemeiat ei un sat cu numele Căldărușani. Când Matei Voevod a clădit mănăstirea i-a dat denumirea de Căldărușani, după numele satului; iar mai târziu numele s'a schimbat în Căldărușani.

După o altă tradiție rezultă că Matei Basarab care ținea mult la călărași roșii, soldați din armata țării, îmbrăcați din cap până în picioare în roșu și cărora li se zicea pe scurt călăroșani, a dat mănăstirii denumirea de Căldărușani care transformându-se a devenit Căldărușani.

Din documente mai reiese că înainte de fondarea mănăstirii exista pe-aici un sat Căldărușani, al cărui nume l-a luat în urmă și cea dintâi.

Unii scriitori au contestat faptul că mănăstirea a fost întemeiată de Matei Basarab la 1638. Domnul Profesor Iorga susține că fondatorul ei este Radu Milneș, iar Matei Basarab ar fi restaurat-o numai. Cum susținerea de mai sus nu este trecută în documentele originale ale timpului, părerea D-sale este discutabilă.

Tradiția orală mai spune că atunci când Matei mergea spre Finta, rădăcindu-se în pădure a dat peste o mică mănăstire de lemn cu 9 călugări condusă de Paisie. El a promis că va clădi în același loc o mănăstire mare de piatră dacă va învinge pe dușmanul său Vasile Lupu, Domnul Moldovei. Matei Basarab învingând s'a ținut de cuvânt și a zidit Căldărușanii al anume biserică cea mare și cetatea de jur împrejur însă fără trapeză (sala de mâncare) și etaj și a înzestrat-o cu multe odănoare și moșii.

După moartea lui Matei Voevod mănăstirea decăde din cauza ciurii care a ucis pe aproape toți monahii. Monahul Casian Cernicarul istoricul acestei sfințe mănăstiri spune, sprijinit mai ales pe tradiție, cum că ani de-a rândul mănăstirea ar fi rămas goală, ceiace pare să fie o exagerație. Ceiace este cert, este că mănăstirea ajunsese cu timpul într-o foarte rea stare de întreținere, deoarece fusese lăsată aproape în părăsire.

Abia între anii 1775—78 Arhimandritul Filaret mai târziu Mitropolit al Ungro-Vlachiei, restaurează mănăstirea. El poate fi socotit ca un alctitor al Căldărușanilor. Urmasul său starețul Gheorghie, ce fusese elev al reformatorului vieții monachale Paisie, înființează chiar și o tipografie în mănăstire.

În urmă și după secularizarea averilor bisericescii mănăstirea Căldărușanii ajungăp din nou în foarte rea stare, a fost restaurată gratis trudei starețului Ghenadie, fost Mitropolit Primat al țării. El este deci al treilea ctitor al mănăstirii.

Impresiunea ce ne-a lăsat, vizitarea amănunțită a bisericii cu toate chiliile și amenajările interioare și exterioare a fost profundă și înălțătoare pentru noi toți. Rămămurile de mai jos sunt numai o puțină descriere a celor văzute și simțite în acest bătrân așezământ religios.

Biserica veche a Căldărușanilor este așezată în mijlocul unei curți pătrate inconjurată de jur împrejur de o serie de chilii clădite în stil românesc cu coloane spre interior. Este mare, are trei frumoase frestle. Înăuntru își dă impresia de grandoare prin înălțimea sa, prin frumusețea frestelor de un minunat colorit, prin bogăția altarului și amvonului splendid sculptat.

În orele de rugăciune credincioșii sunt mișcați prin profunzimea impresiei pe care zeci de monahi în strae negre ascultând în tăcere, cu fața chinată, dumnezeiasca slujbă. Păcat că icoanele pictate de Grigorescu pe când avea vârsta de 18—19 ani au fost scoase din biserică și puse în muzeul mănăstirii. Velarea lor în timpul serviciului divin ar fi contribuit și mai mult la înălțarea cugetelor credincioșilor către dumnezeie.

După ce am ascultat slujba religioasă, ne-am dus pe malul lacului în ale cărui ape limpezi și albastre se reflectă de atâtea secole zidurile învechite ale mănăstirii, dovadă a pietății Voevozilor noștri.

În urmă am vizitat arhondaricul și paracisul, o mică bijuterie de arhitectură bisericăscă, construit de Ghenadie Mitropolitul prcum și cripta în care se găsesc zeci de schelele cu capete ce rănesc înfrorător, resturile celor ce au fost și ei odată oameni ca și noi. Acuma sunt un morman de oase împrăștiate. Cine-i mai știe? Ne simțim pătruși de nimnicicia vieții omenești! Fără să murmurăm ștătesc: «A fi, ori a nu fi? Aceasta-i chestința!»

Tăcuți și adânc impresionați părăsim cripta și urcându-ne în mașini, pornim

înspre pădurea vecină unde frumoasă și totdeauna vesela natură, își ia grija de a ne înveseli și a șterge gândurile negre ce ne apăsau. Aici în pădurea deabia înverzită printe frunzele căreia vântul își plimbă eterna sa nostalgie, ne-am luat masa abundentă și reconfortantă, de care înțerețea și voioșia noastră avea absolut nevoie.

La orele 1 jum., părăsim Căldărușanii, urcându-ne în mașinele ce ne așteptau și care ca niște animale apocaliptice înghiteau kilometrii șoselei, am ajuns la Snagov. Părăsită, în mijlocul unei insule a lacului cu același nume se află vechea mănăstire a Snagovului unde cruntul Vlad-Peșea Voevod vroia să-și spele păcatele ce i întureau au conștiința. Lacul e de jur împrejur inconjurat de o splendidă pădură, rest al străvechului codru al Vlăsiei, ascunzătoarea furilor ca și a Românilor în vremuri de restriște. Pe aci și-a purtat obișnuiți noștri strămoși nevoile, amarul și jalea care a rămas adânc implantată în structura sufletului neamului Românesc, atât de obișnuit odinică.

La ora 2 jum. după ce am avut de înfruntat o mică ploaie și ca un crever de la Fortune» am ajuns la restaurantul Snagovului, unde după un scurt dejun și o mică plimbare am jurat cu multă voce bună, volley-ball și rugby.

Când umbrele inserării începuseră a se arăta, am părăsit Snagovul, îndreptându-ne spre București urde am ajuns la 7 jum. oboseți și prăfuiți dar veseli de a fi luat parte la o atât de frumoasă și înălțătoare excursiune, pentru care rumănem recunoșcători conducătorilor excursiunii, D-nii E. și M. Fara.

C. L. Erbiceanu
elev cl. VI-a A

Serviciul Medical

În anul școlar 1929-30 serviciul medical al liceului s'a continuat însă cu o nouă organizare și deosebită atenție. Direcțiunea a făcut apel la domniile medicilor, părinți ai elevilor, cari întrunindu-se în zilele de 4 și 11 Noiembrie 1929 în urma constăturilor avute au hotărât următoarele:

1. Serviciul medical făcut până aici, satisface pe deplin cerințele de îngrijirea sănătății elevilor, a igienii localului și măsurilor de supraveghere a pericolului boalelor contagioase.

2. Introducerea lișelor medicale individuale pentru elevi, unde se trec toate observațiile medicului, este de un folos real întrucât din ele se poate constata oricând starea sanitară a elevului.

3. Însă, pentru a putea urmări în deaproape dezvoltarea lor fizică, pentru a putea înregistra cât mai des observațiile, pentru a fi în contact cât mai strâns între medic și elev s'a socotit că este necesar ca medicului să-i revină un cât mai mic număr de elevi.

4. De aceea s'a hotărât ca fiecare medic să aibă în sarcina sa o clasă împărțindu-se astfel: D-I Dr. Gheorghiu cl. I-a A, Dr. Oancea cl. I-a B, Dr. Bejan cl. II-a A, Dr. Vasilescu-Popescu cl. II-a B, Dr. Brățșanu cl. III-a B, Dr. Negrea cl. IV-a A și IV-a B, Dr. Aemolu cl. V-a A, Dr. Reichstadt cl. V-a B, Dr. Mănescu-Călărăși cl. VI-a A și Dr. Cristian cl. VI-a B. Și-au mai oferit serviciile ca specialiști d-nii Dr. Nestianu, oculist, Dr. Gerson, dentist și Dr. Brățșanu, otorinolaringolog. Clasele III-a A și VII-a rămân sub supravegherea medicului legal al liceului Dr. Galimir, care în afară de acestea va concentra toate observațiile și va avea un serviciu de executare a tuturor dispozițiilor medicale.

Medicii de clase se vor ocupa de căutarea sănătății și prevenirea boalelor, observarea dezvoltării elevilor și înregistrarea în fișa individuală, curățenia corporală, indicațiuni pentru educația fizică, sfaturi despre igienă, recomen-

darea elevilor ce trebuiesc trimiși în colonii școlare, etc.

Încă din prima săptămână după ședința din 11 Noiembrie 1929 s'a făcut un program de repartiziți orelor pentru serviciul medical și d-nii medicilor de clasă au început activitatea. — Programul a fost așa făcut încât în fiecare zi să fie la liceu cel puțin doi medici i claselor respective. S'a început prin examenul medical individual cât mai amănunțit trecându-se în fișa individuală toate observațiile și recomandările. În fiecare săptămână clasa a fost vizitată de medicul respectiv în ora hotărâtă. În care timp s'a cercetat igiena clasei, curățenia elevilor, cercetarea absenților din cursul săptămânii pentru a se vedea boala de care a suferit, etc.... Restul de timp se întrebuința pentru examenul individual amănunțit la cabinetul medical al liceului. — Acest examen s'a făcut de câte trei ori la fiecare clasă în tot cursul anului iar elevii debili sau ușor bolnavi au fost mereu sub supraveghere.

Domniile medicilor ai claselor respective au lămurit prin conferințe ușoare și din punct de vedere practic, cauzele boalelor mai frecvente, cunoașterea lor, fereirea de ele și primele ajutoare ce se pot da în caz de contractare.

Fiindcă pentru operații mai grele cabinetul medical al liceului nu are aparatele și medicamentele necesare d-nii medicilor au trimis pe elevi la clinicile orașului unde prin intervențiile d-ilor, aceste operații s'au făcut în mod gratuit. Astfel D-I Dr. Oancea a trimis din clasa I a B 8 elevi la clinica «Colțea» unde s'au aranjat dențiunea; d-I Dr. Vasilescu-Popescu a trimis 18 elevi la Clinica «C.F.R.» unde li s'a dat numărul bentilor corijetare de vedere și îngrijire boalelor de ochi; d-I Dr. Cristian a intervenit pentru facerea radiografiei la Spitalul militar „Regina Elisabeta” elevilor suspecți iar D-I Dr. Nestianu a dat rețete vindecătoare boalelor de ochi la 28 elevi.

O deosebită atenție s'a dat elevilor debili pentru care comitetul școlar a

cumpărat untură de pește iar D-nii D-ri Gheorghiu, Bejan și Vasilescu-Popescu au adus în mod gratuit o cantitate foarte apreciabilă de tonice ca: Apolcolcium, Aemostyl, Eosphat, etc., care au fost distribuite în recreații zilnic la 42 elevi timp de 2 luni.

Astfel cu sacrificiul a câte o oră pe săptămână benevolă și gratuită în care d-nii medicilor își părăsesc interesele personale, pentru a supraveghia dezvoltarea fizică a elevilor liceului nostru, foloasele înregistrate sunt foarte multe printre care enumerăm numai:

1. Familiarizarea elevilor cu medicul, de care până aci căutau să se ascundă.

2. Obișnuința de a se curăți corporal cel puțin odată pe săptămână fiindcă știu că vor fi inspectați.

3. Corijarea vederii și îngrijirea dențiunii în timp făcându-se astfel atenți și părinții de situația sanitară a fiilor.

4. Oprerea la timp de la exercițiile fizice grele a elevilor cu suflu cordiac.

Educație fizică

„INNOTUL”

Importanța lui psiho-fiziologică, igienică și practică

Elevilor mei.

Definiție: Innotul este știința — artă — a coordonării mișcărilor membrilor superioare și inferoare cu actul respirației, pentru a forma un exercițiu (mișcare) grație căruia se dă posibilitate corpului să plutească, să calce — și să se miste în apă și sub apă, fără inconvenient și cu foloase psiho-fiziologice, igienice și practice.

Datează din cele mai îndepărtate timpuri. La Fenicienii, Elenii și Romani a apărut odată cu sporturile: umblatul, alergatul, săritul, lupta, formând împreună diferite manifestări cu caracter patriotic și național și preocupările de dilectie ale antichității.

Caracteristic anotimpului de vară și potrivit de minune, în mod egal, ambelor sexe și la orice vârstă, innotul, este

5. Oprerea la timp dela cora a elevilor cu vocea în schimbare.

6. Stimularea elevilor de a căpăta un corp sănătos și bine dezvoltat prin exerciții fizice și fricțiuni cu apă rece.

7. Școala n'a fost închisă nici o zi cu toată epidemia boalelor molipsitoare ce au bătut în oraș, fiindcă în fiecare zi erau cel puțin 2 medici la liceu întâmpinând contagiunea prin îndepărtarea individului, care la rândul n'a avut suferit mult efectele boalei datorită sfaturilor și îngrijirilor date la timp.

8. Pentru continuarea îngrijirii elevilor debili, care măturisesc că se simt mai întâi fizice; te în urma curei cu tonice, vor fi trimiși cu diferite colonii în vacanța de vară la mare sau la munte.

Astfel știu conducătorii liceului nostru să îndrumeze pe elevi a avea: nens sana in corpore sano.

N. Călinescu

unul din sporturile mondiale eminentamente igienice; iar sub raportul fiziologic și mecanic, este cel mai natural, rațional și complet sport.

Pentru influența lui binefăcătoare ce are asupra dezvoltării lente și armonice a corpului și a marilor funcțiuni organice, inima și plămânul — adevărata sănătate a omului — este considerat ca un mijloc excelent de educație fizică, care, cu drept cuvânt își ajunge scopul, când este practicat mai intens.

Îndeplinind toate condițiile de ordin anatomico-fiziologic, psihologic, igienic și mecanic, innotul, întrec orice sport din lume, căci orice parte cât de mică, atât în afară cât și înăuntrul cor-

Activitatea extra-școlară

Soc. de educație fizică „Flacăra-Spiru Haret”

La adresa Societății noastre, Palatul Regal a binevoit a ne răspunde cu alăturata adresă:

CASA M. S. REGELUI București, 12 Aprilie 1930

Domnule Președinte,

Alteța Sa Regală Principesa-Mamă, luând cunoștință de cererea Dvs. din 20 III 1930, a binevoit a mă autoriza să vă fac cunoscut că acordă înaltul Patronaj al Majestății Sale Regelui Mihai Societății de Educație Fizică „Flacăra-Spiru Haret”.
Primiți, Domnule Președinte, încredințarea distincției mele considerate.

D. I. O.

p. Maresalul Curții Regale
General de Divizie Adj.
CONDESCU

Domnii-Sale
D-lui Președinte al Societății de Educație Fizică „Flacăra-Spiru Haret”

Ministerul Instrucțiunii a luat act cu plăcere de înființarea Societății noastre și a binevoit a-i da aprobarea cuvenită cu ordinul No. 52490 din 3.V.1930.

Federațiunea Societăților de Sport din România, cu adresa Mo. 214 din 5 Aprilie 1930, a binevoit a răspunde că ia act cu plăcere de înființarea Societății noastre și mulțumește pentru atențiunea noastră față de Secretarul General al F. S. S. R. care face parte din comitetul protector al Soc. noastre.

D-l M. Berceanu, președintele societăților de gimnastică din România, a binevoit a răspunde că ia act cu deosebită plăcere de înființarea societății noastre, ne felicită și mulțumește pentru atențiunea dată, făcând parte din comitetul protector al societății noastre.

Comitetul societății noastre aduce mulțumiri și pe această cale claselor: V A (lei 420), V B (lei 215) și III B (lei 103.50) cari au donat sumele ațurate din propria lor inițiativă, contribuind la mărirea fondurilor societății

Societatea a făcut demersuri în scris atât F. S. S. R. pentru afiliere și deci beneficiarea membrilor ei cu preț redus la Strandul Kisseleff, precum și la Societatea „Tirul” pentru reducere la bazinul de înot.

Membrii societății noastre, sub conducerea d-lui P. Tânăsescu, au făcut în ziua de Duminică 1 Iunie între orele 3—7 p. m. o excursiune cu mașina în pădurea Pantelimon, unde a urmat și o serbare bine reușită și în perfectă armonie cu elevii Școlii Normale. S'a făcut gimnastică educativă după muzica militară, defilare, concurs amical de „oină” între noi și normalii și s'a încheiat cu dansuri naționale. Serbarea a fost organizată de Municipiul București.

Prezența d-lui D. Focșa, președintele societății și directorul liceului și a d-lui P. Gârbovicanu, directorul școlii normale, au animat și însușit pe elevii noștri, cari au trăit clipe de perfectă solidaritate și armonie.

Diracțiunea „Flacăra-Spiru Haret”

SPORTSMENI!

Echipați-vă cu toții la Industria Națională de articole de sport.

„Vivi”

STRADA BREZOIANU No. 42

Furnizorul principalelor societăți sportive din România

NIC. PETRESCU

Găsiți în permanență tot felul de articole sportive pentru:

Foot-Ball, Box, Gimnastică, Rugby, Atletism, Ciclism, Tennis, Ping-Pong, Hokey pe Ghiață, Turism, etc.

toate de o calitate superioară și totuși ieftin.

Se execută orice comandă și reparații de bransă, precum și echipări complete pentru școli și societăți.

EXPEDIȚII ÎN PROVINCIE

BUN... SOLID... și EFTIN!!! numai la

„VIVI” Strada Brezoianu No. 42, București

